

3) W sytuacji takiej jak będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym sąd ten ma obowiązek niezastosowania jakiegokolwiek przepisu prawa krajowego, który jest sprzeczny z art. 43 WE.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel d'Amiens — Francja) — europejski nakaz aresztowania wydany przeciwko Joãowi Pedrowi Lopesowi Da Silvie Jorgemu

(Sprawa C-42/11) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Artykuł 4 pkt 6 — Podstawa fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania — Wdrożenie do prawa krajowego — Osoba aresztowana będąca obywatelem państwa członkowskiego wydania nakazu — Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności — Przepisy państwa członkowskiego zastrzegające możliwość niewykonania europejskiego nakazu aresztowania w przypadku osób poszukiwanych mających obywatelstwo rzeczonoego państwa)

(2012/C 331/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel d'Amiens

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

João Pedro Lopes Da Silva Jorge

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel d'Amiens — Wykładnia art. 4 ust. 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1) a także art. 18 TFUE — Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności — Prawo państwa członkowskiego ograniczające możliwość niewykonania europejskiego nakazu aresztowania do poszukiwanych mających obywatelstwo tego państwa — Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową

Sentencja

Artykuł 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi i art. 18

TFUE powinny być interpretowane w ten sposób, że o ile państwo członkowskie może w ramach transpozycji rzeczonoego art. 4 pkt 6 postanowić o ograniczeniu sytuacji, w których krajowy sąd wykonania nakazu może odmówić wydania osoby objętej zakresem zastosowania tego przepisu, o tyle jednak nie może ono wyłączyć w sposób bezwarunkowy i automatyczny z tego zakresu zastosowania obywateli innych państw członkowskich, którzy przebywają lub zamieszkują na jego terytorium, niezależnie od rodzaju ich powiązań z tym państwem członkowskim.

Sąd krajowy ma obowiązek — przy uwzględnieniu całego prawa krajowego i przy zastosowaniu metod wykładni przyjętych w tym prawie — dokonywać wykładni prawa krajowego w miarę możliwości w świetle treści i celu decyzji ramowej 2002/584 w celu zagwarantowania pełnej skuteczności tej decyzji ramowej i wydania rozstrzygnięcia zgodnego z zamierzonym przez nią celem.

(¹) Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 września 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Bundesrepublik Deutschland przeciwko Y (C-71/11), Z (C-99/11)

(Sprawy połączone C-71/11 i C-99/11) (¹)

(Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznawania statusu uchodźcy lub statusu w ramach ochrony uzupełniającej — Artykuł 2 lit. c) — Uznanie za „uchodźcę” — Artykuł 9 ust. 1 — Pojęcie „akt prześladowania” — Artykuł 10 ust. 1 lit. b) — Wyznanie jako powód prześladowania — Związek między powodem prześladowania a aktami prześladowania — Obywatele pakistańscy będący członkami wspólnoty religijnej ahmadiyya — Działania władz pakistańskich mające na celu ograniczenie prawa do publicznego uprawiania praktyk religijnych — Akty wystarczająco poważne, by uzasadnić obawę zainteresowanego przed prześladowaniem z powodu wyznania — Indywidualna ocena okoliczności faktycznych — Artykuł 4)

(2012/C 331/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniach przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Strona pozwana: Y (C-71/11), Z (C-99/11)

Przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge